

Han kunde paa Brevets Tone forstaa, at det ikke var til Præsten der dennegang sendtes Bud. Han havde da ogsaa helst besvaret Indbydelsen med Tavshed. Men Nysgerrigheden lod ham ikke have Fred. Allerede den næste Dags Eftermiddag gav han sig paa Vej.

Han mødte dog med en højst uselskabelig Mine og erklærede straks, at der for hans Skyld ikke skulde gøres Anstalter, da han ikke ønskede at nyde noget. Torben bød ham Plads og spurgte, om han ikke i det mindste maatte lade noget Sodavand bringe ind. Men ogsaa dette Tilbud afslog Mads Vestrup kort og bestemt, skønt Sveden dampede af ham.

Herefter lod Torben alle Omsvøb fare og gik lige til Sagen. Han sagde, at han nu igen paa saa mange Maader og ved saa mange Minder var bleven knyttet til sit Fødested og derfor gerne vilde have, at der vedblivende skulde være et Hjem her, ogsaa naar han var borte. Han havde tænkt paa, at Sognet savnede et tidssvarende Alderdomsasyll, og det var nu hans Ønske at oprette et saadant i den tomme Godsforvalterbolig.

»Den praktiske Ledelse af Hjemmet skulde lægges i Hænderne paa min Inspektør i Forening maaske med en Godsskriver, — et saadant Væsen bliver jeg rimeligvis alligevel nødsaget til at anskaffe mig. Og saa skal der naturligvis være en Økonom. Men jeg